

mladá fronta

PROJEVY A STATI GUSTAVA HUSÁKA VYDÁNY VE VELKÉ BRITÁNII

Pro hlubší poznání ČSSR

Londýn. — V Londýně se včera uskutečnilo oficiální seznámení veřejnosti s knihou generálního tajemníka ÚV KSČ a prezidenta ČSSR Gustáva Husáka Projevy a stati, kterou vydalo v anglickém jazyce jedno z předních britských vydavatelství Pergamon Press.

Při této příležitosti se konalo přijetí, kterého se zúčastnili i někteří představitelé anglického politického a veřejného života, jakož i někteří členové diplomatického sboru. Promluvil na něm čs. velvyslanec ve Velké Británii Jan Fidler a vydavatel Robert Maxwell. Oba vyzvedli význam knihy pro hlubší poznání Československé socialistické republiky.

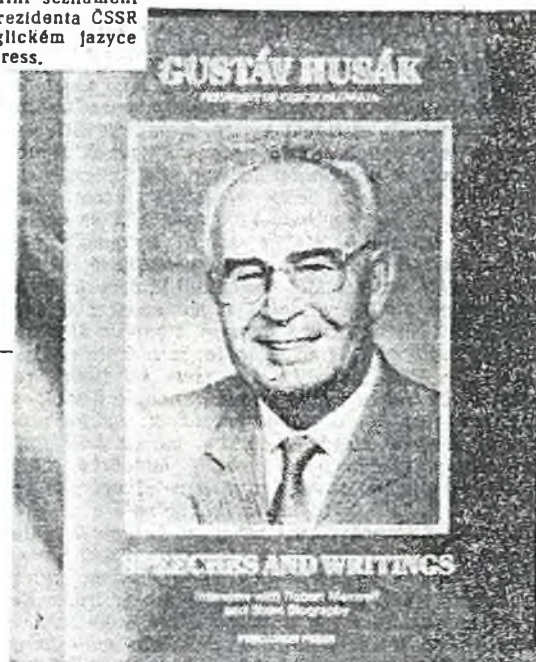
Před několika lety jsme se všichni předháněli v oslavách vůdců reálného socialismu.

S paletou v Brlohu

Brloh (ria). — S pohledem do mraků se včera probouzelí noví hosté ubytovny MNV v Brloze. Do obce na Českobudějovicku je pozvalo českobudějovické Krajské kulturní středisko na pětidenní kurs plenárové kresby a malby. Účastníky už šestého setkání tohoto druhu jsou amatérští výtvarníci z Jiho Čech, kteří zde mají příležitost tvořit přímo v krajíně za odborného dohledu a rad profesionálů. A pokud se z mraků přece jenom dostaví nežádáný déšť, nebude třeba bédovat. V Brloze se tentokrát vystřídají i další hosté z řad jihočeských malířů, sochařů, grafiků a architektů na večerních besedách a diskusních seminářích.

Dokonce i ten nešťastný Brloh, ke kterému se nechtěl hlásit Miloš Jakeš jako ke svému rodišti si pomaloučku vylepšoval svoji reputaci. V.H.

V Londýně se 25. září uskutečnilo oficiální seznámení veřejnosti s knihou generálního tajemníka ÚV KSČ a prezidenta ČSSR Gustáva Husáka Projevy a stati, kterou vydalo v anglickém jazyce jedno z předních britských vydavatelství Pergamon Press. Výbor projevů a statí Gustáva Husáka vychází v edici Světová státnice, ve které zmíněné vydavatelství mimo jiné vydalo spisy nejvyšších představitelů řady dalších socialistických zemí a v nedávné době také sborník vystoupení generálního tajemníka ÚV KSSS Michaila Gorbačova. Foto: ČTK

u v n i t ě ř í s t a :

1. Milan N o v á k: Historická premiéra.
2. Josef V o l a ř í k: Dva chruby - dve úsměvy.
3. Dr. Antonín Kratochvíl: Rehabilitace studentů z r. 1948.
4. Pavel S t i l l e r: V ČSFR panuje velkorysost.
5. Josef Volařík: Poslední zvonění. Vzpouza na Hradě. Slovo a čin. Andělé nad Prahou.

Připravujeme: Výkřiky z pekla /odsun sudetských Němců/.

Předpokl. cena: 1,- Kčs MIČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5

o h n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 7 8 1

Vydává: Vladimír Hajný
ČSA 34, 787 01 ŠumperkRed. Josef Volařík
rada: Marta Zemanová**48**

Uzávěrka: 25.11.90

ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA

To nám to uteklo! Ani jsme se nenačali a byl tu opět 17. listopad, jedno z nejvýznamnějších dat naší novodobé historie. Tentokrát bylo toto výročí umocněno návštěvou hlavy státu, který již dávno zahrnul do své politiky snahu o dodržování lidských práv na celém světě.

V sobotu, v 9 hodin našeho času přistál na starém ruzynském letišti letoun Boeing 747 s označením Air Force One a 41. prezidentem USA Georgem Bushem na palubě. S ním přiletěli strávit jeden den v ČSFR také jeho porační a manželka Barbara. Návštěva byla vskutku historická, neboť jde o prvního prezidenta USA, který navštívil Československo v době svého funkčního období.

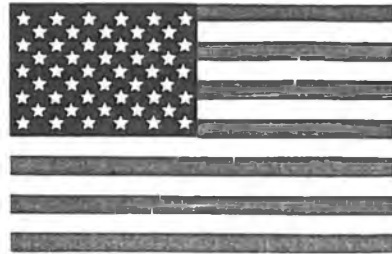
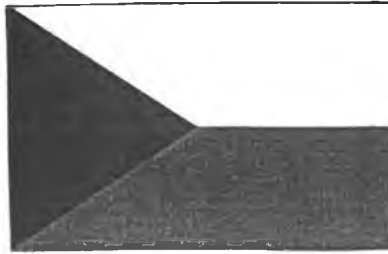
Po uvítání a příjezdu na Hrad začaly rozhovory obou prezidentů, ale také prezidenta Bushe s předsedy všech tří vlád a národních rad.

První muž USA vyzdvihl revoluci, ke které před rokem v Československu došlo a velký důraz též položil na jednotný stát Čechů a Slováků se silnou federální vládou. Jen tak totiž může Československo vstoupit do jednotné Evropy jako její rovnoprávný člen.

S velkým zájmem byl očekáván projev pana Bushe v našem parlamentu. V tomto projevu mluvil jak o naší vnitřní situaci, která v souvislosti s přechodem na tržní mechanismy není nijak růžová, tak o mezinárodní situaci zvláště v souvislosti s problémem kolem invaze do Kuvajtu ze strany Iráku. Vyzdvihl postoj Československa, které, jak řekl, jistě z vlastní zkušenosti chápe, že ustupovat před agresorem je nejen nemorální, ale i nebezpečné. Evropa i Amerika se nesmí izolovat od problémů ostatního světa. Informoval též o plánu dolarové pomoci pro ČSFR ze strany USA.

Většina světových agentur je však velmi skeptická co se týče velikosti nabízené pomoci, těžko však někdo mohl čekat, že nás G. Bush zahrne dary. Vždyť samotné USA se dnes v souvislosti s událostmi v Perském zálivu potýkají s určitými ekonomickými problémy. A nezapomeneme - USA je stát jako každý jiný - proč by právě on měl tahat někoho z bryndy? To, že se to od něj žádá a že USA skutečně často přispěchájí na pomoc, slouží tomuto státu jen ke cti. Naši poslanci přerušili 6krát projev G. Bushe v parlamentu nadšeným potleskem.

Vrcholem návštěvy byly nesporně projevy obou prezidentů na Zaplňném Václavském náměstí. Zatímco Bushův projev byl nadšený/nikdy nemluvil před více lidmi/Václav Havel byl zadumaný a apeloval na dobré vlastnosti, které, jak doufá, neuplatníme jen jednou za dvacet let na několik dní. Situace v ČSFR skutečně není jednoduchá což prezident Bush jistě ví sám. Jeho návštěva byla přesto a nebo možná právě proto velice inspirující. Takže to nejdůležitější na závěr: Díky za naději Mr. Prezident!

George Bush:

**V klíčovém okamžiku dějin
vás nenecháme o samotě**

Milan Novák

DVA CHRUPY - DVA ÚSMĚVY /jeden spektakl/

Úsměv pana prezidenta USA Bushe tady v Praze byl tak široký, že se mi málem podařilo spočítat mu všechny zuby. Pod čtyřicet jich nebylo. Dentista by možná poznal, které jsou pravé, které falešné. Ať tak či onak je Bushův úsměv dobrý, má v tom praxi.

Náš pan prezident dramatik Václav Havel disponuje úsměvem odlišným. Většinou ho realizuje při zavřené dutině ústní. Jeho chrup, jak se jeví, je zřejmě vcelku ještě pevný, ale už musí pomalu také dbát, aby se mu při nějakém tvrdším problému některý neulomil.

Nejšíře se pan prezident USA usmíval při setkáních s Pražany. Jistěže s "Pražany". Bezpečnostní opatření, zdůvodnitelná, byla taková, že do prvních linií byli nasazeni boys z FBI a CIA a teprve potom někde v druhé či třetí linii naši bezpečáci. Papeže pana Jana Pavla II střežilo prý na 11 000 zdravých mužů, pana Bushe poněkud menší počet chlapců.

Pražané - to byla ta statisícová kulisa, kompars - byli od prvního muže USA poměrně daleko. Nejlépe ho viděli a sledovali TV diváci. Ještě že tak.

Podobný styk s "Pražany" měl před nedávnými léty pan "Gorbi". Procházel se po pražské pěší zóně. Tehdy mohla být vesele přejmenována na Potěmkinovu zónu, protože každý půlmetr trasy byl plánovitě "zaujat" lidmi z bezpečnosti, stranických a mládežnických kádrů nižšího a středního věku, mužů solidně, upraveně a zdravě, mnohdy až inteligentně vyhlížejících. Ti tvořili první a zadní bezpečnostní pásmo. A tak pan Gorbačov s nimi, s "Pražany" to každým coulem, nonšalantně rozprávěl. Poznal tak nejen pražský, ale rázem všechn čs. lid.

Nyní tento dobrý lid tak poznával prezident Ameriky. A říkal pan Bush v jednom místě svého projevu, že máme krásnou zem. Kdyby ji viděl aspoň z rychlíku. Ale raději, že ji neviděl, protože by spatřil tolik domků obrácených zády k lidem vyhlížejících z rychlíkových oken. Lepší je vidět ty tisíce divokých skládek opravdu jen z družic.

Prezident USA - jak to konečně dělají i jiní prezidenti - navštěvuje několik zemí jedním "vrzem". Ještě že si předem připravené proslovy nepoplátl, jak se to stalo před několika desítkami let jednomu evropskému státníkovi při cestě napříč Jižní Amerikou.

Klaplo to, žádný znatelně veřejný zádrhel. Tisíce lidí připravujících jeho jednodenní návštěvu si oddechlo. Přechkali jsme to, rodiny budou nadále žít z pravidelného příjmu.

A to, že svůj hlavní projev k lidu pronášel z prosklené kukaně, to se nesmí tak úzkostlivě brát. To vše patří k bontónu, i ten zvonec, k dekoraci nákladného divadýlka, které se "prostnému lidu" koneckonců líbí. Život by pak byl příliš nudný, šedivý, lidská komedie bez třepe-tálek a pentliček není tím pravým povyražením.

V tom si byli všichni i přes rozdílnost chrupů a úsměvů zajedno a jejich profesionalita coby režisérů byla posvěcena.

J. Volařík

Na obnovené Masarykově univerzitě v Brně

(Red.) — Rehabilitace studentů, vyloučených po únoru 1948 z vysokých škol, proběhla v Brně ve dvou fázích. Dne 8. června za přítomnosti akademické obce obnovené Masarykovy univerzity v Brně se konalo rehabilitační shromáždění všech fakult. Rehabilitováni byli i studenti, kteří zemřeli v komunistických koncentračních táborech a také ti, kteří dokončili svá studia v zahraničí. Rehabilitace se konala v býv. aule právnické fakulty, která je stále ještě obsazena vojáky.

Dr. Antonín Kratochvíl v Brně: „Proč se mlčí o padesátých letech?“

(Foto: Jef, Brno)

Druhá fáze, spojená s promoci, se konala až 13. července. Ne všichni rehabilitovaní studenti dosáhli doktorátu, jednalo se jen o studenty, kteří měli absolvovaných nejméně sedm semestrů. Mnozí z nich byli vyloučeni po dokončení studia, ale před promoci.

Všichni noví doktoři museli složit nejprve rigorózní zkoušky a předložit disertační práce. Většinou to byly odborné publikace, které namnoze vyšly v cizích jazycích. Mezi rehabilitovanými byli i ti, kteří prožili leta v komunistických koncentračních táborech, mnozí ve vyhlašovacích uranových lágrech na Jáchymovsku. Všichni byli po únoru 48 vyloučeni tehdy nezákonnými tzv. Akčními výbory ze všech vysokých škol tehdejší CSR. Ústředním předsedou těchto tzv. Akčních výborů na vysokých školách byl Jiří Pelikán. To jsou dokazatelná fakta.

Mezi promoványi doktory filosofie byli žurnalisté ze zahraničí, jako Jaroslav Dresler (bývalý redaktor Svobodných novin v Brně, americké Information Exchange Control Unit a rozhlasové stanice Svobodná Evropa v Mnichově), nebo z domova jako dr. Jiří Vitula či sociolog M. Mojžíš a také jeden teolog. Slavnostní akt se konal za přítomnosti nového rektora Masarykovy univerzity prof. dr. Milana Jelínka, prorektora prof. Říhy a děkana filozofické fakulty prof. dr. Josefa Hladké. Promotorem byl proděkan filozofické fakulty dr. Miroslav Pospíšil.

Slavnostního aktu se zúčastnili nejen zástupci ostatních brněnských vysokých škol, ale i delegace z Plzně, kterou vedl děkan pedagogické fakulty prof. ing. Jiří Pýšek a zástupci studentů M. Šaman a Jos. Kropáček, z Mnichova přijel dr. dr. Vladimír Frýdl, ředitel Patologického in-

stitutu největší bavorské psychiatrické nemocnice v Haaru, která spadá pod mnichovskou univerzitu. Děkan filozofické fakulty Jos. Hladký požádal dr. Antonína Kratochvíla, o závěrečný slavnostní projev. — Z jeho projevu vyjímáme:

Promiňte, že se ještě krátce vrátím ke zločinům poučovacími nevolených a nezákonných tzv. Akčních výborů na fakultách a k celé justici 50. let. Po-

važuji totiž akt rehabilitace za jeden z dominujících činů demokratizace školství a celého našeho života. V této souvislosti se znovu objevuje otázka, proč se stále mluví a píše o éře deformací normalizační doby a proč se mlčí o 50. letech? Při vši hluboké úctě a respektu k obětem normalizace, musíme si objektivně a otevřeně přiznat, že teror 50. let se nedá srovnat s policejním útlakem 70. a 80. let.

Za „normalizace“ nebyl žádný profesor či student popraven, umučen či odsouzen na doživotí. Komunismus existuje u nás již 40 a ne 20 let a jen lidé, kteří nemají čisté ruce, se mohou nyní tvářit, jako kdyby vše, co bylo před rokem 68, bylo v pořádku. Jsme v Brně a připomeňme si jen jména alespoň exegeta prof. dr. Josefa Koutného či ing. dr. Rostislava Sochorce, kteří při výsleších StB, tehdy ještě tuším na Příkladní, byli ubiti k smrti. A v pražském procesu z r. 1952 se spisovatel a intelektuál byl popraven prof. dr. Josef Kepka a prof. Josefu Kostohryzovi a dramaturgu a šéfredisérovi Mahenovy činohry Státního divadla v Brně, dr. Václavu Renčovi, stejně jako studentu naší univerzity básníku Zdeňku Rotreklovi, hrozil rovněž trest smrti.

Tehdy jsme se v exilu zalekli a zmocnil se nás úděs a s kolegou Jaroslavem Dreslerem, Janem Čepem, Alexandrem Heidlerem a mnohými dalšími rozvinuli jsme akci, která měla alespoň částečný úspěch. Tresty Rotrekla, Kostohryze a Renče byly změněny na doživotí, respektive na 25 let těžkého žaláře. Podpořili nás takové osobnosti jako De Gasperi, Robert Schuman, Konrad Adenauer, papež Pius XII a další. Stačí jen dodat, že v r. 1967 Nejvyšší soud v Praze zjistil, cituji: „v jednání obžalovaných nelze spatřovat žádnou trestnou činnost“ a všechny zprostil obžaloby; prof. Kepka byl však již mrtev a lidská tragédie ostatních zůstala. Vzpomeňme na tragedii jednoho z největších českých lyriků, brněnského básníka Jana Zahradníčka, který umírá na následky věznění nedlouho po propuštění.

A po r. 1969 se opět realizoval Leninův výrok o svobodě, jež může znamenat také svobodu křičet, lhát a psát, cokoli se zlíbí.

Nemám rád proroky a mám z nich trochu strach. Vynořilo se jich v poslední době mnoho a žádný z nich není F.X. Šalda a poučují nás, že demokracii a svobodě se musíme učit. Svoboda je určitá danost, věřící člověk by dokonce řekl milost. Věznění profesori a umělci nám dokázali, že bez svobodných vědců není pravdivé vědy a umění. Prostě proto, jak zdůraznil prof. Václav Černý, že „s malými lidmi věci vskutku velké nemohou být vykonány“. Jak se na to lehece zapominá. Stejně jako proroky nemám rád chameleony, kteří v 50. letech žádali v tisku pro naše profesory a kolegy vysoké i nejvyšší tresty. Zapomněli na výrok Lva Trockého, že — cituji — „pomsta dějin je mocnější než nejmocnější generální tajemník“. Je v tom paradox komunismu — mnozí z těchto chameleonů se stali v 70. a 80. letech disidenty či dokonce emigranty! A dnes prorokují golubčici a když jim někdo připomene jejich minulost a požádá, že by bylo čestnější mlčet, probudí se u nich dřímající třídní msta a třídní nenávisť. Nebojme se však klást otázky prorokům i těm oficiálním. Masaryk říkával, že demokracie je diskuse.

Proč to vše říkám. Jsme na půdě Masarykovy univerzity, kde jinde můžeme připomenout rychle zapomenané Provolání obnoveného Masarykova demokratického hnutí, otištěného na začátku roku v několika novinách. Pramen, ze kterého prof. Milan Machovec a dr. Emil Ludvík čerpali, byl sice již znám v r. 1968, ale byl utajován i Pillerovou komisí. Toto Provolání patří plně k myšlence dnešního dne. Jen několik vět z Machovcova úvodu: „Náš lid prošel v minulých desetiletích nesmírným utrpením. Ve jménu scestné ideologie, ve 40 letech hrůzné poroby, bylo popraveno a umučeno přes 8 tisíc občanů, více jak 600 tisíc jich bylo protiprávně vězněno, desítky tisíc občanů bylo týráno, donuceno opustit rodnou zem. To

Vraťme se na akademickou půdu a věřme, že student se již nikdy nestane bezbranným objektem politiky, zažil jsem to na vlastní kůži. Kategorickým imperativem zůstává: Důsledná destalinizace fakulty, musíme ji ozdravit lidsky i pedagogicky a vyvést z evropské izolace.

není nějaký omyl a chyba, jak se mnohdy tvrdí, ale promyšlená genocida celých vrstev našeho lidu“. Konec citátu.

Česko-německý dialog spisovatelů na Dobříši

V ČSFR panuje velkorysost

PAVEL STILLER

S dvaadvacitiletým zpožděním se ve středoevropském tvůrčím a rekreačním středisku čs. spisovatelů na zámku Dobříš sešli čeští a němečtí autoři, aby prodiskutovali aktuální otázky, vzniklé novou politickou situací. V r. 1968 se plánované setkání, organizované mezinárodními PEN-kluby obou zemí, nemohlo pro sovětskou okupaci uskutečnit. Letos tedy legendární západoněmecká Skupina 47 v čele se svým předsedou a zakladatelem Hansem Wernerem Richterem dohonila zameškané. Dva podporovatelé této akce a nositelé Nobelovy ceny za literaturu Jaroslav Seifert a Heinrich Böll se bohužel této významné události již nedožili.

Setkání českých spisovatelů s jejich německými kolegy proběhlo ve velmi přátelské, podnětné a přesto kritické atmosféře. Z české strany se jednáni zúčastnili vesměs zakázaní autoři, bývalí přispěvatelé Edice Petlice. Po „proletářských“ autorech, prznitelích češtiny a jiných režimních pisálcích zbyly ještě na Dobříši čerstvé otisky prstů na nábytku, které už asi nesejme žádný jazykozpytný kriminolog. Pachatelé slovních zločinů a duchovní „nudy v Čechách“ se po právu octli na smetišti literárních dějin. K nemalé radosti žáků a studentů brzy opustí také nezáživné čítanky a učebnice. Zařízení dobříšského zámku, které pamatuje lepší pány, než byli pomstychtiví literární pogromáři husákovské normalizace, už nebude trpělivým hostitelem různých gramatických a slohových nedouk.

Mnozí čeští účastníci překročili práh Dobříše po 22 letech „psaní do šuplíku“ a někteří vůbec poprvé. Z literárních dinosaurů a bardů svržené vrchnosti se z bezpečnostních důvodů neobjevil nikdo. Obsluhující personál zámku dával ostentativně najevo, že je zase po 40 letech se svými hosty a jejich mezinárodním renomé plně spokojen.

V početně německé delegaci se na schůzku dostavili také východoněmečtí spisovatelé, příslušníci dlouholeté opozice vůči Honeckerovu patolízalskému režimu. Posmrtně byl na Dobříši přítomen i H. Böll, jehož tehdejší zpráva o okupaci Československa vyvolala všeobecné pohnutí. České autory, kteří jsou ještě z dob ilegality a repreze zvyklí chovat se k sobě velmi mírně a ohleduplně, překvapila kritičnost a bojovnost jejich západoněmeckých kolegů. Těm zase neseděla tradiční česká mnohotvárnost stylistických prostředků a mnohostrannost námětů, nesených společným podtónem absurdního humoru. Vážné dialogy a střety dokumentovaly diametrálně odlišné životní zkušenosti literární gardy obou národů.

Zajímavé rozdílů se ukázaly ve společenské angažovanosti spisovatelů. Část západoněmeckých autorů se podobá některým vrstvám svých čtenářů: jsou přesyceni a zhýčkáni, rádi se zabývají svými individuálními problémy, často povrchními, konzumními. O východní sousedy a jejich literaturu zatím v Německu, s výjimkou Bavorska, moc velkého zájem není,

hry V. Havla se např. hrají jen v Darmstadt. Také u mnohého českého autora je cítit určitá izolovanost a sebezahleděnost. Dlouhý život v závěti bez konfrontace s náročnými čtenáři a nedostačující informovanost se projevily v diskusi o problémech Německa, Evropy a třetího světa. Přesto si členové německé delegace s neskrývanou závistí a obdivem povšimli důležitý úlohy českých spisovatelů v nynějším přechodném období a jejich prestižního postavení v národě.

V ukázkách z tvorby zaujal na české straně Ludvík Vaculík svým intimním vyprávěním, které „nebude nikdy uveřejněno“, o životě citlivého umělce v dobách ponížení a temna. Vrcholem dobříšského setkání byla návštěva prezidenta Havla, jemuž se od kolegů z obou jazykových oblastí dostalo bouřlivého uvítání. Někdejší sociálně demokratický premiér Hesenska H. Börner mu předal Cenu nakladatelů Ebertovy nadace za nejlepší politickou knihu roku (Dálkový výslech K. Hvízdaly). Stejně významné přijal na Dobříši východoněmecký nakladatel W. Janka, dlouholetý Ulbrichtův vězeň, za své paměti. Také Havlovo vystoupení neuniklo kousavě uznanému komentáři zámeckého personálu, jako vždy svérázně humornému: „Pan prezident má velmi pevný stisk ruky. Je vidět, že dříve tahal sudy!“

Při rozhovorech obou delegací na sebe nejvíce upozornil Günter Grass, kašubský rodák z Danzigu (dnešní Gdaňsk), největší žijící německý spisovatel, dobře informovaný o dění ve střední Evropě. Na všech „člověčích“ frontách plně angažovaný Grass měl od r. 1968, od své pověstné „diskuse v dopisech“ přes železnou oponu s Pavlem Kohoutem, zákaz navštívit Československo. O to více ho potěšilo nynější pozvání do Havlovy intelektuální republiky: „Setkání s českými kolegy na Dobříši bylo hvězdnou hodinou mého literárně-politického života.“

Po chvále sametové revoluce znalec německých a polských poměrů G. Grass zdůraznil: „Václava Havla jsem poprvé poznal v r. 1967 jako liberála západního ražení a českého vlastence. Obojím zůstal dodnes. Objekt Havla a Dubčeka před sochou sv. Václava bylo aktem historické spravedlnosti, přestože oba mají rozdílné politické názory. Pro Čechy to

znamenal velmi mnoho, stejně jako skutečnost, že dnes jsou oba ve státních funkcích. Češi se k sobě báječně chovají a podobně zacházejí se svou minulostí. Činí tak bez národního fanatismu, který je možno zažít v Německu a Polsku.

K aktuální problematice zúčtování s komunismem Grass prohlásil: „Pokud jde o pomstychtivost, nelze Československo vůbec přirovnávat k východnímu Německu. U vás se např. ví, jak se Hrabal po r. 1968 choval, ale nikdo si s ním proto nevyřizuje účty. Na jeho případ se nezapomnělo, nikdo mu to ale hlasitě nepřipomíná. Nekoná se žádný hon na čarodějnice jako teď v NDR na Christu Wolfovou. V ČSFR panuje velkorysost, mou drost a dlouhodobá paměť, jež jsou z mého hlediska naprosto obdivuhodné.“

P o k r a č o v á n í
přednášky Dr. Antonína
K r a t o c h v í l a

A na závěr několik soukromých slov. Je to již můj třetí akademický titul. A chtěl bych poděkovat rektoru Milanu Jelinkovi, děkanu Josefu Hladkému a prodávce Miroslavu Pospíšilovi, dále předsedovi rigorózní komise Milanu Kopeckému a všem jejím členům i celé akademické obci Masarykovy univerzity, za přímo modelový projekt a realizaci rehabilitací. Chci oficiálně poděkovat hostům z daleka, delegaci z Plzně vedenou děkanem Pedagogické fakulty doc. ing. dr. Jiřím Pyškem, Csc., dr. Vladimíru Frýdlovi, řediteli Pathologického institutu v Haaru u Mnichova, který spadá pod výukovou správu Ludwig-Maximiliánovy univerzity v Mnichově.

Můj dík i při této promoci patří mému otci, který zemřel právě před půl stoletím, novotomistovi Josefu Kratochvilovi a mým předúnorovým profesorem příteli Antonínu Grundovi, Rudolfu Holínkovi, Ferdinandu Stibitzovi, Adolfovi Kellnerovi, Robertu Konečnému, Bohdanu Chudobovi a především Jaroslavu Ludvíkovskému, který mi nebojácně až do své smrti psal do zahraničí. Tito profesori v mých očích a nejen v mých, chráněni štítem své vědecké cti, jsou v panteonu těch, kteří ať zemřeli, žijí a budou žít stále mezi námi.

Univerzitní profesor je morální instituce — jedna z vůbec posledních odvolací institucí pro svobodu mínění a svobodu duchovního života. Pro nás filozofy, lékaře a právníky musí být demokracie něčím samozřejmým a proto můžeme přes všechny nedořešené problémy s klidem říci — berme vše optimisticky s odstupem — politici přicházejí a odcházejí, národ zůstává.

Končím slovy Písma Starého zákona: „Strážný, co se stalo v noci? Řekl strážný: Přišlo jitro...“

Antonín Kratochvil,
13. července 1990

Poslední zvonění

Pan prezident Bush daroval našemu lidu zvonec, na nějž také zacinkal:

první zvonění - to je za vaši odvalu;

druhé - za vaši svobodu;

třetí - za vaše děti.

"Ale pan Bush cinknul přece čtyřikrát! Za koho bylo to poslední zvonění?"

"To byl umíráček za...sametovou revoluci."

Vzpoura na Hradě

Prezident Bush byl požádan o vyslání pohotovostního pluku rychlého nasazení, jelikož hradní stráž není s to potlačit vzpouru šesti set poradců.

"Oni se vzbouřili? A proč prosím tě?"

"Že je pan Bush velkopansky přehlédl a nedal jim také zvoneček."

Slovo a čin

"Můžeš mi říct, jaký je rozdíl mezi panem Horníčkem a panem Havlem? Oba přece začínají velkým H."

"Rozdíl mezi nimi je obrovský, diametrální. Pan Horníček své Hovory H. jen mluví, zatímco pan Havel ty své Horrory H. také plní."

Andělé nad Prahou

Nad Prahou se vznášejí tři andělé. Ale na rozdíl od biblických oděných do bílých hávů, tito mají na sobě uniformy. Pán Bůh byl z toho celý nespůj a proto požádal primátora o vysvětlení.

"To je, Pane Bože, Armáda spásy, teď jí nějak narostla křídla."

"To není žádná armáda, jsou jenom tři," namítl Pán Bůh.

"A kde máme, Pane Bože, naverbovat tolik mužů, když k policii dnes nikdo nechce," brání se primátor.

"Pro vás, pane primátore, to bude hračka prekabátit tisíce členů Lidových milicí, vždyť jsou to už hotoví andělé."

Josef Voleřík

